

EGYÜTT, EGYMÁS MELLETT

Annának

P. NAGY ISTVÁN

Ahogy ajtót nyitsz, ágyazol,
lúdtollal degeszre tömött,
pufók párnákat paskolsz: ám
legyen, ám így legyen, ha te
így akarsz, én nem ellenkezem;
és nyúlok, ha kezem rám
hallgat, megérintelek. Csak azért,
hogy leleplezhessem a bennem (. . .)
a hozzád közelítve sem (. . .)
és így sem. Mint amikor a
sor végéről egy betű lemara
d. Mindezt én nem így akartam,
nem ezt, és nem ennyire nyíltan:
csak úgy teszek, *mintha*. Ha-álom
nem kell, ködöt nem zabálok; kinek
oldalán, ha félébren is, ha
kipeckelt szemekkel is, hálok: az,
és senki más. A kényszer engem indít
reggelente, utcán egymagamban
kutyagolok, hivatalban (hivatalból)
egyedül ülök, ám annyi és annyi a
félíg vagy a ki sem mondott
gondolat, hirtelen fejmozdulat,
elharapott szó és félmosoly,
mi csak hozzá egyedül, és ismételten
csak hozzá (. . .). Tornyosult
félelmek idején lesz-e bárki is,
ki hazugul akár, de görcsoldó

szavakat mondhat; nem. Nem lehet
elárverezni, az árjegyzékből
kilóg ez-az, mondjuk nagynak,
vagy fennköltnek akár. Fedetlen
fővel állsz, látlak, a szakadó
esőben, a bunkerszerű föld-
mélyedésekben csobban az esővíz,
és újra és újra csobban, valahányszor (. . .).
És akkor, ott, gondoltál-e arra, hogy
egyszer, mikor éppen zárod el a
csapot, füledben még ott a vízsuhogás,
valaki majd ujjal rád mutat, és
téged választ. A szomjas föld-
repedések itták, egyre itták a
vizet, és akkor, ott, két
gömb egymásba zárult.
Akkor és ott („Csecse-Becsén”), nem
pedig most, mondanám, de
itt az *azóta*, a három év, a kocódások,
a csatangolások ideje, a nyári lak,
és mi minden még, mi
elmondhatatlan. Ott kellene, ha
lehetne, ha nem lenne lehetetlen, ott
kellene kezdeni, előlről, a
kérdések kérdésével:
„Milyenek a szándékai, fiatalember?”